

ВО ИМЕТО НА ГРАЃАНИТЕ НА РЕПУБЛИКА МАКЕДОНИЈА

ВРХОВНИОТ СУД НА РЕПУБЛИКА МАКЕДОНИЈА, во совет составен од судиите: Зирап Лимани - претседател на советот, Васил Грчев, Мирјана Радевска Стефкова, Беса Адеми и д-р Марика Матеска - членови на советот, во правната работа на тужителот Г.П.од Прилеп, против тужениот извршител Томислав Џумеркоски од Прилеп, за надомест на штета, вредност на спорот 1.605.605,00 денари, одлучувајќи по ревизијата на тужениот и ревизијата на замешувачот на страна на тужениот Акционерско друштво Е.Осигурување од Скопје, против пресудата на Апелациониот суд Битола ГЖ.бр.-877/14 од 11.06.2014 година, на седницата одржана на ден 03.12.2015 година, донесе:

П Р Е С У Д А

Ревизијата на тужениот, СЕ ОДБИВА КАКО НЕОСНОВАНА.

СЕ ЗАДОЛЖУВА тужениот да му плати на тужителот на име трошоци сторени во постапката по повод изјавениот одговор на ревизија во вкупен износ од 21.800,00 денари, во рок од 15 дена по приемот на пресудата.

Р Е Ш Е Н И Е

Ревизијата на замешувачот, СЕ ОТФРЛА КАКО НЕНАВРЕМЕНА.

О б р а з л о ж е н и е

Основниот суд Прилеп со пресуда П1-61/11 од 25.10.2011 година, делумно го усвоил тужбеното барање на тужителот, при што го задолжил тужениот на име надомест на штета да му исплати на тужителот сума во вкупен износ од 699.765,00 денари, со законска затезна камата сметано од 29.12.2008 година, па се до 31.01.2010 година, а од 01.02.2010 година со законска казнена камата во висина на референтната каматна стапка на Народната банка на Република Македонија, што за секое полугодие важела на последниот ден од полугодието кое му претходело на тековното полугодие зголемена за 8 процентни поени, до денот на исплатата, во рок од 15 дена по приемот на пресудата. Го одбил како неосновано поголемото тужбено барање со кое тужителот барал да се задолжи тужениот да му исплати на име штета вкупен износ од 1.437.981,00 денари од кои за изгубена заработувачка за млеко износ од 1.082.431,00 денари, за подмладок износ од 83.000,00 денари, за одземените крави вкупен износ од 270.600,00 денари, за оштететена

крава со маана на вимето износ од 98.450,00 денари и за вештачко осеменување износ од 3.500,00 денари, а над досудениот вкупен износ на штета. Одлучил секоја страна да ги сноси своите трошоци во постапката.

Апелациониот суд Битола со пресуда ГЖ.бр.-877/14 од 11.06.2014 година, ги одбил жалбите на странките, ја потврдил пресудата на Основен суд Прилеп П1-61/11 од 25.10.2011 година освен во делот за досудената камата на тужителот. Жалбата на тужениот делумно ја уважил и ја преиначил пресудата на Основниот суд во Прилеп П1-61/11 од 25.10.2011 година, во делот за досудената камата на тужителот, така што го задолжил тужениот да му плати на тужителот на износот од 699.765,00 денари, законска казнена камата во висина на референтната стапка на НБРМ што за секое полугодие важела на последниот ден на полугодието што му претходело на тековното полугодие зголемена за 8 процентни поени сметано од 07.10.2011 година, до исплатата во рок од 15 дена по приемот на пресудата. Го одбил како неосновано поголемото тужбено барање со кое тужителот барал тужениот на износот од 699.765,00 денари, да му плати законска затезна камата сметано од 29.12.2008 година, до 31.01.2010 година, а од 01.02.2010 година, до 07.10.2011 година, законска казнена камата во висина на референтната стапка на НБРМ што за секое полугодие важела на последниот ден на полугодието што му претходело на тековното полугодие зголемена за 8 процентни поени.

Против второстепената пресуда, ревизија изјаву тужениот, поради суштествена повреда на одредбите од Законот за парничната постапка и погрешна примена на материјалното право, со предлог ревизијата да се усвои, второстепената пресуда да се преиначи така што ќе се одбие тужбеното барање на тужителот во целост или истата да се укине и предметот да се врати на второстепениот суд на повторно одлучување.

Одговор на ревизија поднесе тужителот преку полномошникот Душан Трајчев, адвокат од Скопје, со кој предложи ревизијата на тужениот да се одбие како неоснована и да се задолжи истиот со трошоците по постапката.

Ревизија насловена како одговор на ревизија, изјави замешувачот на страна на тужениот, поради суштествени повреди на одредбите на парничната постапка и погрешна примена на материјалното право, со предлог второстепената пресуда да се преиначи на начин што ќе се одбие тужбеното барање на тужителот во целост или истата да се укине и предметот да се врати на повторно одлучување.

Врховниот суд на Република Македонија, по проучувањето на списите кон предметот, наводите во ревизиите и одговорот на ревизија, испитувајќи ја побиваната пресуда во смисла на одредбата од член 377 став 3 од Законот за парничната постапка, најде:

Ревизијата на тужениот е неоснована.

Неоснован е наводот во ревизијата за сторени суштествени повреди на одредбите од член 343 став 2 точка 13 од Законот за парнична постапка, од причина што побиваната пресуда е јасна, разбирлива, со доволно образложени причини за решителните факти па како таква во целост може да се испита.

Неоснован е наводот во ревизијата за погрешна примена на материјалното право, ако се има во предвид утврдената фактичка состојба.

Имено, од изведените докази во текот на постапката утврдено е дека, лицето Д. И. од Прилеп во 2005 година имало поднесено тужба против ЗД „Игор Инвест“ ДОО Прилеп за надомест на штета. Во тој спор било склучено судско порамнување П.бр.798/05 од 03.11.2005 година со кое сопственикот на тужениот во тој спор лицето И.П., инаку син на сега тужителот, се согласило најдоцна до 15.12.2005 година да му го исплати целиот износ на тужителот во тој спор заедно со парничните трошоци. Бидејќи Игорче не постапил по склученото судско порамнување, тужителот Драшко како доверител кај сега тужениот извршител Томислав Џумероски поднел барање за извршување по кое бил заведен предмет под И.бр.1/2006. Тужениот започнал да презема дејствија за испитување на економската состојба на должникот, па истиот дознал за постоењето на штала во м.в. „Поводеници“ во која се наоѓале крави кои покасно тужениот ги одзел во постапката за извршување. Од страна на тужениот било изготвено барање до должникот да достави податоци за личниот имот и приходи, и на 28.06.2006 година изготвил налог за извршување И.бр.1/06. Тужениот изготвил заклучок за известување на странката за попис. Постапувајќи понатаму тужениот како извршител на 13.07.2006 година отишол во домот на должникот каде биле присутни должникот Игорче, доверителот Драшко, родителите на должникот односно денес тужителот и мајката на должникот и други лица. Бидејќи не дошло до соработка помеѓу извршителот, должникот и неговите родители кои не дозволиле попис и процена под изговор дека тоа ќе го дозволат само со полиција, тужениот и останатите ја напуштиле куќата со заклучок дека пописот е спречен од страна на должникот. Должникот се јавил во просториите на СВР Прилеп и потпишал писмена изјава дека нема да го попречува извршувањето. Тужениот понатаму постапувал и составил записник за попис и процена на подвижни предмети и тоа дел во куќата на должникот, а дел и во шталата. При пописот во куќата присуствувал должникот, сега тужителот, сопругата на тужителот и други лица. При пописот на предметите во шталата тужителот му кажал на тужениот дека во халата можело да влезе единствено ветеринар заради здравствени превентивни мерки од заразни болести, па биле попишани ствари во другата хала како сено, прасиња, немелено жито и три крави од сорта „Холтштајн“-Холандски и две телиња од истата сорта. За овие предмети тужителот истакнал дека биле негова сопственост, дека кравите биле земени на кредит преку фирмата „Тикон“ и обезбедени со хипотека. Тужителот му го приложил на тужениот договорот и оттогаш тужениот имал сознание дека овие предмети не биле во сопственост на

должникот Игорче. Попишаните предмети не биле запечатени, но била ставена ознака дека се земени во попис и оставени на чување кај должникот и на третите лица неговите родители со забрана да располагаат со овие предмети. Должникот на 18.07.2006 год. поднел приговор на налогот за извршување со наводи дека попишаните предмети во шталата биле сопственост на неговиот татко. Претседателот на Основниот суд Прилеп со решение РИ.бр.5/06 од 20.07.2006 год. го одбил ваквиот приговор бидејќи должникот не доставил докази во поткрепа на своите наводи. Во текот на месец август 2006 год. тужениот продолжил со превземање на извршни дејствија и на 21.08.2006 год. изготвил Заклучок за определување на вешто лице кое ќе извршело проценка на кравите и телињата. Откако го изготвил Заклучокот, тужениот повторно отишол во фармата кај тужителот заедно со директорот на Ветеринарната станица но тужителот и тогаш не дозволил да влезат во фармата. После неколку дена на фармата повторно отишол ветеринарот со едно службено лице вработено во Ветеринарната станица Прилеп и уште едно лице кое било претставувано како инспектор од Скопје кои наводно биле дојдени за проверка на обележувањето на кравите, а заради остварување на правото на субвенции, но всушност целта била да се изврши проценка на попишаните крави согласно Записникот за попис и процена. За вака извршената проценка Ветеринарната станица доставила извештај за проценка на крави и телиња број 03-64/1 од 30.08.2006 година со кој го известил извршителот за извршената проценка на 4 крави и 2 телиња. На ден 12.09.2006 година тужениот донел заклучок за утврдување на рокот за продажба со непосредна спогодба и Заклучок за начинот на продажба. Бидејќи првата продажба не успеала, на 09.10.2006 год. бил донесен нов Заклучок за утврдување на нов рок за продажба со непосредна спогодба по ново утврдена намалена цена со која утврдил нов рок од 25 дена од донесување на Заклучокот за продажба со непосредна спогодба. Тужителот на 26.10.2010 година како трето лице поднел приговор за сторени неправилности со наводи дека не бил должник во предметот, дека во неговиот дом и во шталата биле попишани предмети негова сопственост односно заедничка сопственост со неговата брачна другарка. Претседателот на Основниот суд во Прилеп со решение РИ.бр.40/06 од 30.10.2006 година го одбил овој приговор со образложение дека доколку предметите биле сопственост на сега тужителот требало да достави докази за сопственост, а такви тој немал доставено. Бидејќи истекло повторно определен рок не се постигнала продажба на попишаните предмети, доверителот доставил барање до тужениот за предавање на предметите во сопственост на доверителот во висина на определената цена по втората продажба. Постапувајќи по барањето на доверителот, тужениот на 04.01.2007 год. донел Заклучок И.бр.1/06 за предавање на подвижните предмети на доверителот, а тоа видно од заклучокот се однесува на трите спорни крави со обврска доверителот да ја положи позитивната разлика во цената на сметка на извршителот. Во натамошната постапка извршителот - сега тужениот на 09.01.2007 година доставил барање до СВР Прилеп за асистенција од Полицијата при спроведување на извршувањето, а на 11.01.2007 год. донел Заклучок за намирување на

еден доверител. На 12.01.2007 год. тужениот пристапил во шталата и домот со уште осум други лица и пристапил кон одземање на предметите претходно најдени, а тоа биле спорните три крави заедно со два калистри за млеко. Трите крави му биле предадени на доверителот, а оставил други две крави кои се наоѓале во шталата бидејќи знаел дека за тие две крави постоеле документи. За преземените дејствија истиот ден составил два записници и тоа записник за преземање на извршни дејствија кој го составил во време на одземањето на попишаните предмети и записник за пленидба и предавање на предметите. Истиот ден на 12.01.2007 год. тужителот поднел друг приговор во кој истакнал дека тужениот запленил три крави кои биле негова сопственост за кои биле издадени пашапорти на 14.01.2005 година со број на ушни маркички МК10447765, МК10447703 и МК10447734 кои биле стелни и под посебен надзор како расплоден материјал, за кои имал заложено недвижен имот и дека биле негова лична сопственост. Постапувајќи по приговорот претседателот на Основниот суд во Прилеп со решение РИ.бр.8/07 од 15.01.2007 год. го уважил приговорот на тужителот ги поништил сите извршни дејствија на тужителот како незаконити и му наложил на извршителот веднаш по приемот на решението да му ги врати на тужителот одземените три крави. По приемот на ова решение тужениот изготвил заклучок за предавање на трите крави во владение со кои на доверителот му наложил веднаш да му ги предаде во владение трите крави на тужителот. Истиот ден изготвил и известие до тужителот да присуствува во шталата за да му бидат предадени - вратени трите крави. Меѓутоа доверителот овие крави му ги продал на лицето Сашо Милески, кој истата вечер на 12.01.2007 год. се слушнал со доверителот и ги купил кравите од него за износ од 2.200 евра. Трите крави биле стелни, набргу се отелиле со три машини телиња кои Сашо ги продал три дена откако се отелиле, така што кравите никогаш не биле вратени на тужителот.

Врз основа на утврдената фактичка состојба, и по наоѓање на овој суд, правилно судовите, повикувајќи се на одредбите од член 141 став 1 и член 145 став 1 од Законот за облигациони односи („Службен весник на РМ“ бр.18/01) како и одредбите од член 43 став 1, член 84 став 1 точка 3 од Законот за извршување („Службен весник на РМ“ бр.35/05), заклучиле дека тужениот како извршител со тоа што продал туѓи крави сопственост на тужителот му причинил штета на тужителот во висина на досудениот износ, наоѓајќи дека има вина на страна на тужениот поради незаконитото спроведување на извршувањето врз имот – крави кои биле во сопственост на тужителот, а кој не бил должник во постапката за извршување.

Врховниот суд на Република Македонија го имаше во предвид ревизискиот навод на тужениот дека истиот неможел да биде пасивно легитимиран на страна на тужен во смисла на член 11 од Законот за извршување, но најде дека е неоснован. Ова од причина што одговорноста на извршителот за надомест на причинета штета спрема трети лица, произлегува од членот 43 став 1 од Законот за извршување, според кој извршителот е одговорен за целата штета што ја причинил

спрема трети лица, со незаконско спроведување на извршните дејствија и со неисполнување на должностите што ги има како извршител според овој закон.

Ревизиските наводи на тужениот во смисла дека второстепениот суд погрешно го применил членот 84 став 1 точка 3 од ЗИ, односно дека оваа одредба се однесувала за должник земјоделец, а тужителот не докажал во текот на постапката дека е земјоделец, се неосновани. Ова од причина што во случајов тужителот не бил должник во извршната постапка туку се јавува како трето лице.

Поради погоре наведените причини, следуваше ревизијата на тужениот да се одбие како неоснована, согласно член 384 став 1 од Законот за парничната постапка.

Со оглед на тоа што Врховниот суд на Република Македонија ја одби ревизијата на тужениот и одлучи на начин како во изреката, го задолжи истиот, согласно член 160 од Законот за парничната постапка, да му ги надомести на тужителот трошоците по постапката по поднесениот одговор на ревизија во вкупен износ од 21.800,00 денари од кој за состав на одговор на ревизија износ од 7.800,00 денари и за судска такса за одговор на ревизија износ од 14.000,00 денари, а согласно Тарифата за награда и надоместок на трошоците за работа на адвокатите и Законот за судски такси.

Ревизијата на замешувачот, е ненавремена.

Согласно член 105 став 1 од Законот за парничната постапка ("Службен весник на РМ" бр.79/05), кога поднесокот е врзан за рок, се смета дека е даден во рокот ако пред да истече рокот му е предаден на надлежниот суд. Според ставот 2, ако поднесокот е упатен по пошта со препорачана пратка, денот на предавањето на поштата се смета како ден на предавање на судот до кој е упатен.

Согласно член 194 став 2 од истиот закон, замешувачот може да стапи во парницата во текот на целата постапка се до правосилноста на одлуката за тужбеното барање, како и во роковите предвидени за поднесување на вонреден правен лек.

Согласно член 196 став 1 од истиот закон, замешувачот мора да ја прими парницата во онаа состојба во која се наоѓа во моментот кога ќе се замеша во парницата. Во натамошниот тек на парницата, тој е овластен да истакнува предлози и да ги презема сите други парнични дејствија во рокови во кои тие дејствија би можела да ги презема странката на која и се придружил.

Според член 372 став 1 од истиот закон, против правосилна пресуда донесена во втор степен странките можат да изјават ревизија во рок од 30 дена од денот на доставувањето на преписот на пресудата.

